

Johanna Hietala

UNELMIEN RIPARI?

**Tukholman suomalaisen seurakunnan rippikoululaisten
odotuksia ja tavoitteita rippikoululta**

Opinnäytetyö

KESKI-POHJANMAAN AMMATTIKORKEAKOULU

Kansalaistoiminta ja nuorisotyö

Huhtikuu 2010

TIIVISTELMÄ

Yksikkö Humanistinen ja kasvatustieteiden yksikkö Ylivieskan yksikkö	Aika 25.4.2011	Tekijä/tekijät Johanna Hietala
Koulutusohjelma Kansalaistoiminta ja nuorisotyö		
Työn nimi Unelmien ripari? Tukholman suomalaisen seurakunnan rippikoululaisten odotuksia ja tavoitteita rippikoululta		
Työn ohjaaja KT Reetta Leppälä	Sivumäärä 36+3	
Työelämäohjaaja Komministeri Martti Paananen		
<p>Tutkimukseni tarkoitus oli tutkia Tukholman suomalaisen seurakunnan järjestämässä rippikoulussa käyvien nuorten tavoitteita ja odotuksia rippikoulun suhteen. Selvitin, mitä rippikoulu merkitsee nuorelle. Tutkimukseni tarkoitus oli selvittää, täyttyivätkö nuorten odotukset ja tavoitteet. Tutkimuksessa käytettiin tutkimusmenetelmänä kyselylomaketta, jonka täytti 20 nuorta. Nuorten rippikouluun lähtöön vaikuttaa vahvasti nuoren kaverit sekä vanhemmat. Kaikista eniten nuoret pitivät rippikoulussa vapaa-ajasta sekä isosista. Suurin osa nuorista vastasi heidän tavoitteensa toteutuneen.</p>		
Asiasana Identiteetti, isokset, konfirmaatio, nuori, rippikoulu, rippikouluopetus		

ABSTRACT

<p>CENTRAL OSTROBOTHNIA UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES Humanities and Education, Ylivieska</p>	<p>Date 25.4.2010</p>	<p>Author Johanna Hietala</p>
<p>Degree programme Civic Activity and Youth Work</p>		
<p>Name of thesis Dream of confirmation school? The expectations of youngsters from the confirmation school</p>		
<p>Instructor Ed.D Reetta Leppälä</p>		<p>Pages 36+3</p>
<p>Supervisor Komminister Martti Paananen</p>		
<p>The purpose of my study is to gather and inspect expectations of youngsters from confirmation school. I studied the meaning of confirmation school to young people. My purpose of study was to inspect were the expectations of youngsters fulfilled. I used query form. The reasons why to go to the confirmation school is impact from parents and friends. The popular thing in confirmation school was leisure and leaders. The most of young answered that their expectations fulfilled.</p>		
<p>Key words Identitet, leaders, confirmation, young, confirmation school, teaching of confirmation school</p>		

ESIPUHE

Opinnäytetyöni idean sain tehdessäni harjoittelua Tukholman suomalaisessa seurakunnassa. Haluan kiittää komministeri Martti Paanasta, joka auttoi työn suunnittelussa ja hyvän opinnäytetyön idean antamisesta.

Haluan kiittää opettajaa Reetta Leppälää hyvästä ohjauksesta ja mahtavasta kannustuksesta. Lisäksi kiitos kaikille ystäville ja kaikille rakkaille, jotka ovat jaksaneet kannustaa eteenpäin, vaikka joskus on tuntunut, että ei tule mitään.

TIIVISTELMÄ
ABSTRACT
ESIPUHE
SISÄLLYS

1 JOHDANTO.....	1
2 RIPPIKOULUN HISTORIAA JA RIPPIKOULUN MERKITYS.....	3
2.1 Kristillinen opetus ja konfirmaatio alkukirkossa.....	3
2.2 Luterilaisen konfirmaation sekä rippikoulun syntyminen.....	4
2.3 Rippikoulun lähtökohdat, merkitys ja yleistavoite.....	5
2.4 Konfirmaatio.....	7
2.5 Ruotsin järjestämä rippikoulu.....	8
3 ISOSET RIPPIKOULUSSA.....	10
4 OPPIMINEN RIPPIKOULUSSA.....	12
4.1 Tehokas oppiminen rippikoulussa.....	12
4.2 Erilainen oppija rippikoulussa.....	14
5 NUORUUS, SOSIAALISTUMISTA JA IDENTITEETIN ETSINTÄÄ.....	16
5.1 Nuoren sosiaalinen kehitys.....	16
5.2 Nuoren identiteetti ja sen kehittyminen.....	17
5.3 Nuori ja usko.....	19
5.4 Nuoren hengellisyyden kunnioittaminen.....	21
6 TUTKIMUSONGELMAT JA -MENETELMÄT.....	23
7 TULOKSET.....	28
7.1 Rippikoulun merkitys, nuorten tavoitteet ja odotukset.....	28
7.2 Rippikoulun toteutuminen.....	29
7.3 Tutkimuksen luotettavuus.....	30
8 POHDINTA.....	32
LÄHTEET.....	35
LIITTEET	

1 JOHDANTO

Kesäisin monissa kodeissa sukulaiset ja ystävät kokoontuvat yhteen viettämään nuoren rippijuhlia. 15-vuoden ikäisenä nuorella on mahdollisuus valita, että mennäkö rippikouluun vai ei. Nuorella voi olla monia syitä osallistua rippikouluun, kuten vanhempien painostus, kaverit tai kivat juhlat. Suomen evankelis- luterilaisessa kirkossa rippikoululla on poikkeuksellisen vahva asema, sillä noin 90 % 15-vuotiaista nuorista käy rippikoulun. Missään muussa maassa luterilaisen kirkon rippikoululla ei ole vastaavaa asemaa. (Niemelä 2002, 5.)

Tein toisen harjoitteluni vuonna 2010 Tukholman suomalaisessa seurakunnassa. Tukholman suomalainen seurakunta on kaksikielinen, joka kuuluu Ruotsin kirkkoon sekä Tukholman hiippakuntaan. Tukholman suomalaiseen seurakuntaan kuuluu tällä hetkellä noin 8200 jäsentä.

Olin ennen harjoittelua pohtinut jo jonkin aikaa, mistä tekisin opinnäytetyön. Olin ajatellut, että työ olisi hyödyllistä hankkeistaa, niinpä kysyin harjoittelunohjaajaltani, olisiko hänellä mitään hyviä ideoita, mistä työn voisi tehdä. Sieltähän se aihe sitten tuli. Voisin tutkia Tukholman suomalaisessa seurakunnassa käyvien nuorten odotuksia ja tavoitteita rippikoulua koskien sekä tutkia myös sitä, vastasiko rippikoulu yhtään nuorten odotuksia. Opinnäytetyöni on hankkeistettu Tukholman suomalaiselle seurakunnalle. Opinnäytetyöni valmistuttua seurakunta pysyy suunnittelemaan rippikoulua siten, että myös nuorten mielipiteitä kuunnellaan.

Koska Suomessa evankelis- luterilaisessa kirkossa rippikoululla on niin vahva asema kuin missään muussa maassa, niin oli mielenkiintoista selvittää, mikä saa tukholmalaisen nuoren lähtemään rippikouluun. Lisäksi Ruotsissa ja Suomessa on eroja siinä, mitä etuja rippikoulun ja konfirmoitu nuori saa. Esimerkiksi Suomessa

kummius vaatii rippikoulun käymisen, mutta Ruotsissa ei näin ole. Näistä eroista tulen kertomaan lisää teoriaosassa.

Kerron työssäni rippikoulun ja konfirmaation historiasta. Työssäni kirjoitan myös isosista, heidän merkityksestään rippikoulussa. Työssä kerrotaan nuorista, heidän sosiaalistumisestaan, identiteetistä ja sen kehittymisestä sekä uskosta. Rippikoulussa oleellista on oppiminen, joten kirjoitan teoriassa, mitä on oppiminen, motivaatiosta ja erilaisesta oppijasta.

Työssäni käytän mm. Rippikoulun käsikirjaa, Nuorisotyönkäsikirjaa, Rippikoulusuunnitelmaa 2001, Rippikoulun pikkujättiläistä. Käytän myös Nurmen, Ahosen, Lyytisten, Pulkkinen sekä Ruoppilan kirjoittamaa Ihmisen psykologinen kehityskirjaa, sekä Vuorisen kirjoittamaa Tuhat tapaa opettaa - kirjaa.

2 RIPPIKOULUN HISTORIAA JA RIPPIKOULUN MERKITYS

2.1 Kristillinen opetus ja konfirmaatio alkukirkossa

Kristinusko on saanut alkunsa Jeesus Nasaretilaisen toiminnasta. Kristinuskon synnyn kannalta oli ratkaisevaa se, että Jeesuksen oppilaat uskoivat Jeesuksen nousseen kuolleista ja että hän tulisi noutamaan omansa hänen luokseen. Kristittyjen kokoontumisten ja toiminnan tuloksena syntyi kirkko. Kirkon jäseniksi tultiin kasteen kautta. Alkukirkossa kastettiin ennen kaikkea aikuisia. Heiltä edellytettiin sitä, että he ottivat vastaan evankeliumin sekä myös ymmärsivät sen. Koska kristityistä suurin osa oli juutalaistaustaisia, he omasivat paljon uskonnollista perustietoa ja tällöin kastetta edeltävä opetus jäi vähäiseksi. (Pruuki 2010, 32.)

Kun kristittyjä alettiin vainota, seurakunnat alkoivat miettiä tarkemmin heidän uusia jäseniään. Tällöin seurakunnan jäseniksi tuli enemmän ei-juutalaistaustaisia, jotka eivät omanneet evankeliumiin liittyvää perustietoa. Nämä asiat johtivat siihen, että ensimmäisen vuosisadan lopulla syntyi katekumenaattijärjestelmä. Tähän kuului kahden kolmen vuoden pituinen tutustumis- ja koejakso, jonka jälkeen oli opetusjakso. Opetusjakso päättyi kasteeseen. (Pruuki 2010, 32–33.)

Kasteoppilaaksi pyrkivä tutkittiin kunnolla ja selvitettiin syyt, miksi hän halusi kasteen. Tulokset kerrottiin piispalle, joka päätti, otetaanko kokelas oppilaaksi vai ei. Kasteoppilaita opetettiin saarnojen välityksellä ja lisäksi he osallistuivat seurakunnan elämään. Vanhempi kristitty oli kasteoppilaan tukena, joka tarkkaili hänen edistymistään. Katekumeneettiaika päättyi siihen, että kasteoppilaan usko ja elämä tutkittiin. Tämän jälkeen alkoi kasteelle valmentava opetus. Kaste tapahtui yleensä pääsiäisenä. (Pruuki 2010, 33.)

Kasteeseen liittyi alkukirkossa öljyllä voitelu sekä käten päälle paneminen. Nämä tavat alkoivat eriytyä kastetoimituksesta omaksi toimitukseksi 200- luvulta alkaen. Toimitusta kutsuttiin konsignaatioksi. Tämän ajateltiin välittävän Pyhän Hengen. Kaste kuului seurakunnan papistolle ja piispa hoiti konsignaation. Näiden kahden toimituksen eriytyminen toisistaan johti siihen, että konsignaatiota alettiin pitää kastetta täydentävänä toimituksena. Kun konsignaatio eriytyi omaksi toimitukseksi, sitä alettiin kutsua konfirmaatioksi. Kun kristinusko sai valtion aseman vuonna 380 jKr., katekumenaatti alkoi väistyä. Lapsikasteen asema vahvistui ja kristillisen opetuksen painopiste siirtyi siihen, että lapsena kastettuja alettiin opettaa myöhemmin ja antamaan heille kristillistä kasvatusta. (Pruuki 2010, 33–34.)

2.2 Luterilaisen konfirmaation sekä rippikoulun syntyminen

Luther hylkäsi ajatuksen siitä, että konfirmaatio olisi sakramentti. Kaste ei tarvinnut enää vahvistusta, koska pelastus oli annettu jo kasteessa. Kasteen jälkeen piti olla kuitenkin opetusta, jotta kastettu ymmärtäisi kasteessa saadun lahjan merkityksen. Opetuksen tarkoituksena oli kasteessa annetun pelastuksen opettamisen lisäksi valmistaa seurakunnan jäseniä ehtoolliselle. Ehtoolliselle pääseminen edellytti sitä, että kristillisen uskon keskeiset asiat osattiin. Uskontutkintoon kuuluivat ehtoolliselle ilmoittautuminen, katekismuksen kuulustelu ja rippi. Lisäksi kirkon kuorissa oli vielä julkinen kuulustelu. (Seppälä 1998, 29.)

Rippikuulustelu jäi myöhemmin vähemmälle huomiolle, koska sen järjestäminen vaati järjestäjiltä sekä voimia että aikaa. Yksityisripissä ehtoolliskokeesta tuli pakollinen vaihtoehto. Lisäksi nuoret, jotka pyrkivät ensimmäistä kertaa ripille, erotettiin omaksi ryhmäkseen. Ehtoollistutkinto johti ehtoollisoikeuden saamiseen. Näin meneteltiin erityisesti nuorten parissa. Luterilainen rippikoulu ja konfirmaatio olivat syntyneet. (Seppälä 1998, 30.) Bucer, Lutherin työtoveri oli sitä mieltä,

että opetuksen piti tähdätä siihen, että nuoret tunnustavat henkilökohtaisesti kastelupauksensa konfirmaatiossa. Henkilökohtainen ja julkinen tunnustus oli Bucerin mielestä tärkeä, koska se oli tae kasteen armon vaikutuksesta nuoren elämässä. (Pruuki 2010, 37.)

2.3 Rippikoulun lähtökohdat, merkitys ja yleistavoite

Kaste on rippikoulun perusta. Kasteessa lapsesta tulee Jeesuksen opetuslapsi sekä kirkon jäsen. (Pruuki 2010, 47.) Kaste ja kasteopetus ovat aina kuuluneet kirkon ydintehtäviin (Jolkkonen 2004, 10). Rippikouluopetuksen avulla voidaan edistää uskon sisällön tuntemista sekä ymmärtämistä, mutta Jumala voi itse toimia sanansa kautta. Rippikouluun kuuluu Jumalan sanan julistamista opetuksen ohella. Jumalan sana ja sakramentit voivat olla rippikoulussa usealla tavalla mukana. Rippikoulussa luetaan Raamattua yhdessä isosten sekä opettajien kanssa, mutta myös itsenäisesti. Jumalan sana tulee Raamatun lisäksi esille jumalanpalveluksissa. Sakramentteihin tulee rippikouluun liittymäkohta siitä, että rippikoulu muistuttaa kasteesta. (Pruuki 2010, 48.)

Katekismuksessa kerrotaan tiiviisti Raamatun keskeinen sisältö. Pääosia Katekismuksessa ovat kymmenen käskyä, uskontunnustus sekä Isä meidän – rukous. Rippikoulusuunnitelmassa oppiaine on jaettu kolmeen koriin; usko, elämä, rukous. Nämä ovat kolme aluetta, jotka pitää olla rippikoulussa tiiviissä yhteydessä toisiinsa. (Pruuki 2010, 49.) Luomisteologisen pohjan nuorten elämäkysymysten käsittelemisille muodostaa kymmenen käskyä. Eettinen opetuksen tarkoituksena on harjaannuttaa nuorta arvioimaan eri elämäntilanteisiin sisältyviä moraalisia kysymyksiä. Uskontunnustus on pohjana käskyjen nostamille uskonnollisille kysymyksille ja Isä meidän- rukous luo pohjan rippikoulun hengelliselle elämälle. (Rippikoulusuunnitelma 2001, 8-9.)

Rippikoululla on teologisten lähtökohtien lisäksi myös pedagoginen perusta. Rippikoulun opettajien on hyvä miettiä omia näkemyksiään nuorista sekä nuoruudesta. Opettajan käsitykset ohjaavat tapaa, jolla hän on nuorten kanssa. Jos opettaja ajattelee nuorten olevan hirveitä, voi työnteko olla hankalaa. Rippikoulunopettajan on hyvä myös tietää, että ihmisen usko on erilaista elämänkaaren eri vaiheissa. Kun tuntee uskonnollisen kehityksen, niin opetuksen suunnittelu voi olla helpompaa. Nuoruusiässä ajattelu muuttuu konkreettisesta ajattelusta abstraktiin. Tällöin nuori pystyy paremmin ymmärtämään Raamatun kielikuvia ja erilaisia symboleita sekä vertauksia. Nuori pystyy ymmärtämään paremmin kristinuskoa. Toisaalta hän voi myös vieraantua siitä. Lisäksi haaste on myös tieteellisen ja uskonnollisen ajattelun suhteessa. Työntekijän on tärkeää kuunnella nuorten kysymyksiä. Lisäksi rippikoulunopettajat voivat törmätä nuoren uskonnolliseen epäilyyn. (Pruuki 2010, 51–52, 55.)

Se on kyllä tärkeää, että opettajan suhtautuminen nuoreen olisi positiivinen. Nuori saattaa helposti aistia, jos opettajalla ei ole asenne nuorta kohtaan kunnolla. Tästä voi aiheutua sitten se, että nuoren ja aikuisen välille ei synny toimivaa vuorovaikutusta. Nuori voi ehkä alkaa kapinoimaan opettajaa vastaan. Rippikoulun onnistumisen kannalta on tärkeää se, että kaikkien välillä olisi hyvä ilmapiiri.

Rippikoulussa oleva ryhmä on seurakunta, joka kuuntelee Jumalan sanaa, rukoulee, elää sakramenteista sekä viettää yhteistä jumalanpalvelusta. Tällä tavalla Jumala vahvistaa uskoa ja rakkautta, jonka hän on kasteessa lahjoittanut. (Rippikoulusuunnitelma 2001, 7.) Rippikoulun yleistavoitteen lähtökohtana on kirkolle annettu kaste- ja opetustehtävä sekä kaikkia ihmisiä koskeva käsky lähimmäisenrakkauteen. Nämä perusteet ovat Jeesuksen antamassa kaste- ja rakkauden kaksoiskäskyssä.

Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja

Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käsenyt teidän noudattaa. Matt. 28:18- 20.

Rippikoulun yleistavoitteena on vahvistaa nuorta siinä uskossa, johon hänet on kasteessa otettu. Yleistavoitteena on kasvaa rakkaudessa lähimmäiseen, elää rukouksessa ja seurakuntayhteydessä. Rippikoulun kaikkea toimintaa ohjaa yleistavoite. (Rippikoulusuunnitelma 2001, 18.)

2.4 Konfirmaatio

Konfirmaatio on pyhä toimitus, joka järjestetään rippikoulun päätteeksi. Tässä nuori tunnustaa oman uskonsa, muu seurakunta rukoilee hänen puolesta sekä siunaa häntä. (Pruuki 2010, 50.) Konfirmaatioon kuuluu edeltävä opetusjakso, jossa julistuksen ja opetuksen avulla vahvistetaan kastetun uskoa ja opetetaan kristinuskon asioita. Konfirmaatiolla on raamatulliset juuret; kaste, käten päälle paneminen, öljyllä voitelu sekä Pyhän Hengen lahja. Konfirmaatio vahvistaa ihmistä ja hänen uskoaan, ei kastetta. Konfirmaatiossa keskeiset osat ovat siunaus ja käten päälle paneminen, uskon tunnustaminen sekä esirukous. (Jolkkonen 2004, 24, 28-29.)

Konfirmaatio on tapahtuma, jossa konfirmoitava tunnustaa itse kirkon uskon, johon hänet on kasteessa otettu. Konfirmaatiossa Jumala vahvistaa ihmistä ja hänen uskoaan käten päälle panemisen, sananjulistuksen sekä siunauksen kautta. Konfirmaatiossa seurakunta vahvistaa konfirmoitavia rukoilemalla heidän puolestaan. Konfirmoidulla nuorella on oikeus kummiuteen, äänioikeuteen seurakuntavaaleissa sekä oikeus osallistua itsenäisesti ehtoolliselle. (Jolkkonen 2004, 29.)

2.5 Ruotsin järjestämä rippikoulu

Suomessa rippikoulun yleistavoitteena on se, että nuori vahvistuu uskossa kolmiyhteiseen Jumalaan, johon hänet on kasteessa otettu (Rippikoulusuunnitelma 2001, 17). Kaikissa maissa tavoite ei ole yhtä vahvasti uskon vahvistumiseen tähtäävä. Ruotsissa rippikoulun päätavoitteena on näyttää nuorille, millaista on Ruotsin kirkon usko ja elämä. (Niemelä 2009, 289.)

Ruotsissa ja Suomessa rippikoulun merkityksellä on hieman eroja. Suomessa rippikoulun käyneet, konfirmoidut nuoret pääsevät kirkossa naimisiin, he saavat oikeuden kummiuteen ja osallistua itsenäisesti ehtoolliselle ja heillä on oikeus äänestää seurakuntavaaleissa. (Innanen, Niemelä & Porkka 2010, 149.) Ruotsissa näin ei ole, vaan siellä pystyy toimimaan kummina, vaikka ei olisikaan käynyt rippikoulua.

Rippikoulutyö on Ruotsin kirkossa vastuullista ja monet seurakunnat ovat sitoutuneet siihen. Pappi on rippikoulutyöstä vastuussa, mutta hän ei aina itse ole mukana opetusprosessissa. Vapaaehtoiset ovat usein mukana rippikoulutiimissä, erityisesti 15-vuotiaasta ylöspäin olevat nuoret. Nuorten työntekijöiden osallistuminen lisää rippikoulutiimin laatua, koska he ovat iältään niin lähellä rippikouluikäisiä. Esimerkiksi he ymmärtävät nuorten arvoja ja trendejä nuorten elämässä. (Pettersson 2010, 190.)

Ruotsissa rippikouluryhmät alkavat, kun nuoret ovat 14-vuotiaita ja he tulevat konfirmoiduksi 15-vuoden iässä. Rippikoulujakso alkaa nuoren ilmoittautumisesta ja kestää vähintään kuusi kuukautta. Jakson pitäisi sisältää vähintään 60 tuntia ryhmän tapaamista ja leirin vähintään 4 yötä. Tutkimusten mukaan kuitenkin jotkut leirit saattavat kestää vain 1-3 päivää (Innanen & Niemelä 2009, 80). Jotkut rippikouluryhmät tapaavat viikoittain kouluvuonna ja konfirmaatio pidetään tällöin huhti - tai toukokuussa. Toiset rippikouluryhmät aloittavat adventtina ja lo-

pettavat kesällä pidettävään rippileiriin. Jotkut järjestävät myös kolmesta neljään viikkoon kestäviä leirejä. Jos nuorta ei ole kastettu lapsena, niin kaste voidaan ottaa rippikoulussa. (Pettersson 2010, 190.)

Ruotsin kirkossa on trendinä se, että rippikoulutyöhön liitetään erilaisia vapaa-ajan aktiviteetteja, kuten liikuntaa, golfia, musiikkia tai draamaa. Kasvatuksellinen prosessi rippikoulutyössä on keskittynyt kohtaamaan rippikoululaisten, ohjaajien, uskon ja kirkon perinteen kanssa. Luovat opetusmenetelmät ovat perustana sille, että ryhmä alkaisi keskusteluun ja muuhun vuorovaikutukseen. Erilaisia opetusmenetelmiä voi olla mm. draama, tanssi, pelit, laulut sekä maalaus. Leirit ovat tärkeä osa suhteiden luomisessa. Lisäksi leirit tukevat kulttuurista keskustelua ja harjoittavat säännöllistä rukouselämää. (Pettersson 2010, 190–191.)

3 ISOSET RIPPIKOULUSSA

Rippikoulusuunnitelma 2001 mukaan varttuneilla nuorilla eli isosilla on merkittävä rooli rippikoulun kokonaisuudessa. Erilaisissa käytännön töissä isosten tehtävät muotoutuvat monella tavalla. Isosten perehdyttäminen omiin tehtäviinsä pitää hoitaa hyvin, jotta isokset löytäisivät oman paikkansa rippikoulutiimissä. (Rippikoulusuunnitelma 2001, 42.)

Isosia on ollut rippikouluissa jo vuonna 1930- ja 1940- lukujen rippileireillä. Ensimmäiset leirimuotoiset rippikoulut pidettiin Nurmijärven seurakunnassa vuonna 1937. Isosten ottaminen rippikouluihin kehittyi yhdessä leiririppikoulun kanssa ilman sen kummempaa tarpeellisuuden ja merkityksen tarkkaa pohdintaa. Myöhemmin alettiin kouluttaa ja ottamaan isosia leiririppikouluihin, koska heitä tarvittiin todella paljon leirien toteuttamiseen. Isosten merkitys oli suuri, koska työntekijät olivat ikänsä ja asemansa vuoksi etäällä nuorista. Isostoiminta voidaan nähdä rippikoulutyön menestyksen syynä sekä seurauksena. Jos isosia ei olisi, niin leirimuotoisia rippikouluja ei olisi pystytty järjestämään. (Porkka 2005, 82–83.)

1930- luvulla Suomen Kristillisen Ylioppilasliiton koulutyttöleireillä syntynyt isosiskoperinne oli Irja Kilpeläisen kehittämän ison veljen ja siskon mallin taustalla. Tyttöleirien isoja siskoja voidaan pitää nykyisten isosten varhaisina edeltäjinä. Leirit jaettiin jo näinä varhaisina vuosina vartio tyyppisiin pienryhmiin, jossa leirin koossapitävä jäsen oli isonen. Isosen tehtäviä tuona aikana olivat järjestyksen pito, erilaiset käytännön työtehtävät, erilaiset opetukseen liittyvät tehtävät sekä iltaohjelman valmistaminen. Heidän tehtävissään oli paljon samaa nykyisosten tehtävien kanssa. Näiltä vuosilta periytyvät nykyisilläkin rippileireillä pidettävät iltaohjelmat leikkeineen ja lauluineen. (Porkka 2005, 83.)

1960 – luvun lopulla isosia ei ollut vielä läheskään kaikissa seurakunnissa, eikä isosilta edellytetty aina isoskoulutusta. Isosten tärkeimmäksi tehtäväksi miellettiin jumalanpalvelusherätyksen sytyttäminen. 1973 piispainkokous hyväksyi Rippikoulun kokonaissuunnitelman, mikä merkitsi rippikoulun ja isoskäytännön yhtenäistymistä koko maassa. (Porkka 2005, 83.)

Isostoiminta on nuorisotyön ydin valtaosassa seurakuntia. Se on näissä seurakunnissa vetovoimainen työmuoto, johon nuoret sitoutuvat. Isostoiminta elävöittää seurakuntaa sekä on työntekijöille luonteva apu erilaisten tapahtumien järjestämisessä. (Porkka 2005, 86.)

Isosten merkitys rippikouluissa on merkittävä, sillä isosten tehtäviin kuuluvat mm. iltaohjelmien suunnittelua, pienryhmien ohjausta, vapaa-ajan suunnittelua ja ohjausta, hartauksien pitämistä, raamatturyhmien vetämistä sekä erilaisia käytännön askareita. Tärkein isosen tehtävä kuitenkin on huolehtia omasta ryhmästä. Muita tärkeitä tehtäviä ovat mm. tunnelman luominen ja innostaminen. (Porkka 2005, 90.) Isosilla on suuri merkitys, koska he elävät nuorten maailman keskellä ja ymmärtävät paremmin rippikoululaisten elämäntuntoja. Isokset tuovat rippikouluun vuorovaikutteisuuden ilmapiirin pelkällä läsnäolollaan ja he tekevät jokaisesta rippikoulusta erilaisen. Isokset voivat tukea rippikoulun suunnittelua sekä toteutusta omilla lahjoillaan ja voivat auttaa opettajia muuttamaan työskentelytapojaan. Isokset tarjoavat aineksia identiteetin etsintään seurakunnassa sekä antavat rippikoululaisille varttuneemman nuoren kristityn mallin. Isokset voivat parhaillaan antaa motivaation rippikoululaisille toimia itse joskus isosena. (Poisuo & Rissanen 1998, 224.)

4 OPPIMINEN RIPPIKOULUSSA

Oppiminen on osa tiedon käsittelyä, joka alkaa huomion kohdistamisesta. Oppiminen etenee tämän jälkeen havaintojen tekemiseen ja sen käsittelyyn. Nyt oppimisessa uusi tieto jäsennetään aikaisempiin kokemuksiin ja tietoihin. Oppiminen päättyy uuden tiedon luomiseen. (Pruuki & Tirri 2004, 42.)

4.1 Tehokas oppiminen rippikoulussa

Rippikoulun yleistavoitteen toteutumisen kannalta on opetuksella suuri merkitys. Rippikoulussa tapahtuva opetus voi auttaa nuorta ymmärtämään, mitä kristillinen usko on, kuka on Jumala, johon usko kohdistuu ja mitä tämä tieto merkitsee käytännössä. Opetuksen avulla voidaan luoda edellytyksiä ja puitteita sille, että rippikoululainen pystyisi hiljentymään Jumalan edessä ja olla hänen kanssaan vuorovaikutuksessa rukouksen kautta. Opetus voi auttaa olemaan hiljaa yhdessä. Ihminen oppii suuren osan asioista ilman opetusta tai opiskelua. Esimerkiksi rippikoulussa nuori rakentaa koko ajan kuvaa kristillisestä uskosta ja kirkosta. Oppiminen ei käynnisty heti opetuksen alkaessa ja päätty opetuksen loputtua, vaan se on jatkuva prosessi. (Pruuki & Tirri 2004, 35, 37.)

Kontekstuaalinen oppimiskäsitys korostaa oppimista aidossa tilanteessa. Jos oppiminen ei ole aidossa tilanteessa mahdollista, niin oppimisprosessiin tulee rakentaa todellisen elämän tilanteita ja vuorovaikutussuhteita mahdollisimman paljon. Oppimisen kannalta olennaista on, että opittua voitaisiin soveltaa käytännössä arkielämään. Rippikoulussa esimerkiksi oppimisen kontekstina pitäisi olla nuorten oma elämä ja heidän elämänskysymyksensä. (Pruuki & Tirri 2004, 41.) Rippikoulusuunnitelmassa 2001 sanotaan, että opetuksen avulla ei pystytä suoraan siirtämään oppijalle tietoja, vaan oppiminen edellyttää aina aktiivisuutta. Oppimisti-

lanteessa ihminen käsittelee ja suhteuttaa uutta ainesta aikaisempaan tietoon. Aiemmin opittu puolestaan vaikuttaa uuden aineksen ymmärtämiseen. Siksi rippikoulussakin on tärkeää, että uuden oppiminen rakennetaan sille pohjalle, mitä nuori jo siitä entuudestaan tietää. Oppiminen rippikoulussa on tehokasta, kun sillä on liittymäkohta nuoren elämään. (Rippikoulusuunnitelma 2001, 10.)

Motivaatio on voima, joka ohjaa ja ylläpitää ihmisen toimintaa. Nuoren motivaatio rippikoulussa opiskeluun on sidoksissa hänen taustaansa ja kotiin. Nuoren haluun opiskella, on kodin suhtautumisella suuri merkitys. Nuoren motivaatiota voi nostaa ryhmässä vallitseva turvallinen ja avoin ilmapiiri. Opettaja voi luomalla sosiaalisesti turvallisen opiskelutilanteen, edistää nuorten oppimismotivaatiota. Nuoren motivaatioon vaikuttaa opettajan suhtautuminen nuoriin. Jos opettaja koetaan turvalliseksi ja innostavaksi, motivaatio vahvistuu. Ja päinvastoin. Oppimismotivaation kannalta on tärkeää, että nuorta kiinnostaa opiskeltava asia. Opettajan kannattaa keksiä tehtäviä, jotka liittyvät läheisesti nuoren arkielämään. Opettajan kannattaa myös miettiä työtapoja, jotka pistävät nuoren osallistumaan ja keskustelemaan. (Pruuki 2010, 65–66.)

Jos ryhmän perusmotivaatio asioiden opiskeluun on heikko, niin tilanne ei ole kuitenkaan niin toivoton. Motivaatiota pystyy rakentamaan opiskelun aikana selvittämällä tavoitteet sekä käsittelemällä opiskeluun liittyvän vastustuksen. Uusi ryhmä tarvitsee aina lämmittelyvaiheen. Lämmittelyvaiheen aikana syntyvät ryhmän normit, tunnesuhteet sekä oppilaiden sosiaaliset roolit. Lämmittelyyn sopivat erilaiset harjoitukset ja leikit, jotka sisältävät paljon vuorovaikutusta ja toimintaa. (Vuorinen 1998, 23,33.) Rippikoulussa on todella tärkeää nuorten ryhmäyttäminen, jotta nuoret tutustuisivat toisiinsa ja syntyisivät turvallinen ja avoin ilmapiiri. Lisäksi nuorten motivaatio varmasti kasvaa, jos ryhmä tuntuu turvalliselta ja se voi lisätä oppitunneilla vuorovaikutuksen määrää. Tärkeää on, että jokainen nuori kuuluu tuntevansa joukkoon ja tuntee olonsa hyväksytyksi.

4.2 Erilainen oppija rippikoulussa

Suurin osa 15-vuotiaista nuorista käy rippikoulun. Näiden nuorten joukossa voi olla paljon niitä, jotka kärsivät eritasoisista oppimisvaikeuksista. Oppimisen vaikeus ilmenee yleensä lukihäiriönä, dysleksiana. Tästä kärsii noin 10–15 prosenttia koululaisista ja vaikeasta lukihäiriöstä 3-5 prosenttia. Lukihäiriöstä kärsivällä nuorella on vaikeuksia lukemisessa tai kirjoittamisessa eikä hän myöskin tee niitä mielellään. Nuoren voi olla vaikeaa lukea sanoja oikein, ymmärtää lukemaansa tai hahmottaa kokonaisuutta. (Riihimäki 2005, 190.)

Toinen oppimisvaikeus on dysfasia, joka on harvinaisempi. Nuoret, jotka kärsivät dysfasiasta, on erilaisia – ja tasoisia vaikeuksia kommunikoida kielen avulla. Dysfasia ilmenee vaikeutena ymmärtää puhetta ja tulla ymmärretyksi. Nuorella on myös vaikeuksia puheen tai kirjallisen materiaalin tuottamisessa. Lisäksi dysfaattikolla voi olla vaikeuksia jäsentää, käsitellä, muistaa tai palauttaa mieleen varsinkin kuulokanavan kautta saatua tietoa. Joillakin voi olla myös hankaluuksia sosiaalisessa kanssakäymisessä ja motoriikassa. (Riihimäki 2005, 191.)

Yksi erilainen oppija voi kärsiä tarkkaavaisuushäiriöistä. Tällaista nuorta häiritsevät kaikenlaiset ärsykkeet ja hän saattaa turhautua helposti sekä olla aggressiivinen. Nuorella on vaikeuksia tehtävissä, jotka vaativat tarkkaavaisuutta ja keskittymistä. Tarkkaavaisuushäiriöistä kärsivä nuori ei jaksa myös keskittyä kovin kauaa. (Riihimäki 2005, 191.)

Erilaisia oppijia kohtaa melko varmasti joka vuosi rippikouluissa ja muussa nuorisotoiminnassa. Tämä haastaa työntekijät miettimään uudestaan toimintatapoja; miten asioista puhutaan, miten opetetaan ja miten erilaiset oppijat otettaisiin huomioon toiminnassa. Opetus- ja kasvatustyössä on tärkeää tiedostaa erilaiset oppimistyyli. Erityisesti se on tärkeää silloin, kun mukana on erilainen oppija. Rippikoululaisille jotkut asiat voivat olla vaikeita käsittää. Nuoret, niin kuin me

kaikki, oppivat eri tavoin; kuuntelemalla, näkemällä, itse tekemällä, kokeilemalla ja tuntemalla. Opetusmenetelmiä on paljon, mutta kuitenkin mikään opetusmenetelmä ei yksinään ole tehokas. Käyttämällä erilaisia opetusmenetelmiä yhdessä, mahdollistaa nuoren osallistumisen aktiiviseen työskentelyyn. (Riihimäki 2005, 193–194.)

Erilaisella oppijalla voi ilmetä myös toisenlaisia ongelmia. Hän on voinut joutua tilanteisiin, esimerkiksi koulussa, joissa hän on epäonnistunut oppimisvaikeuksiansa vuoksi. Tästä syystä hän on voinut joutua silmä tikuksi, huonossa mielessä. Tällainen nuori voi pysyä jatkossa sivussa muista tai sitten hänellä voi ilmetä häiriökäyttäytymistä. Erilaisella oppijalla voi olla ongelmia itsetunnon kanssa, koska hän voi kokea olevansa epähyväksytty ja erilainen nuori. Tällöin nuori voi suojella itseään muiden nuorten pilkalta ja epäonnistumisilta ottamalla roolin, jonka taakse on turvallista kätkeytyä. Esimerkiksi nuori voi olla levoton, laiska, sekä huolimaton. Lisäksi nuori voi häiriköidä eikä hän kuuntele ja vetäytyy muiden seurasta. (Riihimäki 2004, 196–197.)

5 NUORUUS, SOSIAALISTUMISTA JA IDENTITEETIN ETSINTÄÄ

5.1 Nuoren sosiaalinen kehitys

Kun nuori varttuu, hänen ihmissuhdeverkko laajenee. Nuori suuntautuu enemmän pois perheestä ja etsii samanikäisiä tovereita. (Jarasto & Sinervo 1999, 89.) Sosiaaliseen maailmaan saadaan eväät lapsuuden kasvuympäristöstä. Ihmisen varhaiset ihmissuhteet vaikuttavat siihen, miten ihminen kohtaa myöhemmin muita ihmisiä sekä millaiseksi hänen kokemuksensa sosiaalisesta maailmasta muotoutuu. (Aaltonen, Ojanen, Vihunen & Vilen 2003, 85.)

Lapsuus on aikaa, jossa ihminen itsenäistyy sekä oppii tulemaan toimeen tovereiden kanssa. Nuoruusiässä kuitenkin ihmiselle tulee lisää haasteita, kun kehityshaasteina eteen tulevat mm. parisuhdetaitojen opettelua, emotionaalisen riippuvuuden kasvattajista vähenemistä, valmistautumista työelämään sekä pysyvämääräisen parisuhteeseen ja yhteiskunnallisesti vastuuta ottavan käyttäytymisen muotoutumista. (Aaltonen ym. 2003, 85.)

Sosiaalinen kehitys näkyy sosiaalisena käyttäytymisenä. Ihmisellä on odotuksia sekä itsensä että toisten käyttäytymisestä yhdessä muiden kanssa. Odotukset helpottavat sosiaalista vuorovaikutusta, koska ihmiset toimivat suurin piirtein ennustettavalla ja tarkoituksenmukaisella tavalla. Nämä vuorovaikutusodotukset muodostuvat mm. aikaisemmista kokemuksista, sosiaalisista normeista sekä tilanteeseen osallistuvien henkilöiden sosiaalisista rooleista. (Aaltonen ym. 2003, 87.)

Sosiaaliset normit ovat ryhmän jäsenilleen antamat odotukset. Näiden sosiaalisten normien mukaan odotetaan ryhmän jäsenten ajattelevan, käyttäytyvän ja tuntevan. Jotta sosiaalistuu ryhmän arvoihin, normeihin sekä asenteisiin, on hyväksyttävä sosiaaliset normit sekä hyväksyttävä muiden ryhmän jäsenten odotukset.

Ryhmän suhtauduttua kielteisesti normeista poikkeamiseen, nuori voi kokea paineita toimia ryhmän normien mukaan, vaikka se olisikin nuoren omien asenteiden vastaista. Nuorella on todella iso halu tulla hyväksytyksi ja kuulua ryhmään, joten kaveripiirin paine on kova. (Aaltonen ym. 2003, 87.) Rippikoulussa on tärkeää, että jo heti ensimmäisenä päivänä päätetään yhdessä ryhmän normit, joiden mukaan jokainen toimii. Tällöin jokainen nuori tietää, miten heidän odotetaan käyttäytymisen ja toimivan.

5.2 Nuoren identiteetti ja sen kehittyminen

Rippikouluun tuleva nuori elää voimakkaassa murroskaudessa. Lapsuusiässä vaikiintunut identiteetti joutuu fyysisten, psyykkisten sekä sosiaalisten muutosten eteen. Nuorella on hämmentäviä kokemuksia koskien fyysistä kasvua sekä sukukypsyden saavuttamista sekä vanhemmista irtautumisista. Nuori etsii omaa minää, identiteettiä. Nuorella identiteetin etsiminen ilmenee kriittisyytenä aikuisiin ja heidän uskomuksiinsa ja sääntöihinsä. Rajojen kokeilu ilmentää oman minän ja tahdon kasvamista. (Rippikoulusuunnitelma 2001, 11–12.)

Samaistuessaan johonkin henkilöön, lapsi omaksuu itselleen vanhempiansa tai muiden tärkeiden ihmisten ajatuksia, käyttäytymismalleja, mielipiteitä ja ihanteita. Lapsen samaistuessa ja jäljitellessä tärkeitä ihmisiä, hän saavuttaa oman identiteettiinsä. Identiteetti tarkoittaa minän pysyvyyttä ja varmuutta siitä, kuka minä olen tai keneksi olen kasvamassa. Identiteetti on jonkinlainen minän kokonaisuus, johon kuuluvat mielikuva itsestä eli itsetunto sekä minäkäsitys. (Keltikangas-Järvinen 1994, 112.)

Murrosikäinen nuori kuvaa itseään psyykkisillä piirteillä. Hän pystyy kertomaan omista mielialoistaan, tulevaisuudentavoitteistaan sekä ajatuksistaan. Nuori pystyy uudella tavalla kuvaamaan omaa minäänsä, kun taas esimurrosikäinen kuvaa

itseään konkreettisten tapahtumien ja toimintojen kautta. Murrosikäisen minäkuva ei ole vielä kovin pysyvä, sillä nuori muuttaa minäkuvaansa vielä sen mukaan, mitä muut ihmiset hänestä ajattelevat. Käsitukset murrosikäisen itsetunnosta ovat ristiriitaisia. Monet ajattelevat, että murrosikäisen itsetunto on herkästi haavoittuva ja itsevarmuudentunne ailahteleva. Suurin osa tutkimuksista kuitenkin osoittaa, että itsetunto on murrosikäisellä pysyvämpi. (Keltikangas – Järvinen 1994, 33, 115–116.)

Erikssonin teorian mukaan elämän suuntaa etsivä ja ratkaisuihin sitoutuva nuori päätyy erilaisiin aikuisten rooleihin, kuten tiettyyn ammattiin, ihmissuhteeseen tai maailmankatsomukseen. Nämä asemat ja roolit vaikuttavat nuoren identiteetin muotoutumiseen. Marcia puolestaan kuvaa identiteetin kehittymistä sillä, että nuori tutkii erilaisia vaihtoehtoisia aikuisuuden rooleja ja vähitellen sitoutuu niihin. (Nurmi, Ahonen, Lyytinen, Lyytinen, Pulkkinen & Ruopila 2007, 143–144.)

Identiteetillä on neljä kehitysvaihetta. Ensimmäinen on selkiintymätön identiteetti, jolloin ihmisellä ei ole kovin selvä käsitys omasta arvomaailmasta. Toinen vaihe on omaksuttu identiteetti, jossa ihminen on omaksunut perheensä näkemykset ja normit ilman eri vaihtoehtojen vertailua. Kolmas identiteetin kehitysvaihe on etsivä identiteetti, jossa ihminen ei pysty määrittämään omaa kantaansa. Hän yrittää löytää ja muodostaa oman näkemyksen sekä uskaltaa esittää mielipiteitä muiden sekä omaa ajattelua kohtaan. Tämä vaihe on tärkeä nuoruusvaiheessa. Saavutettu identiteetti on viimeinen vaihe, jossa ihminen on itse rakentanut identiteettiään vertailemalla, pohtimalla sekä kyseenalaistamalla muiden näkemyksiä. (Fadjukoff 2009, 181–182.)

Kun ihminen siirtyy lapsuudesta nuoruuteen, hänen minäkuvansa muuttuu käytännön toiminnan kuvauksista abstraktimmaksi, oman itsen määrittelyksi. Yleisiä nuoren minäkuvaa määrittäviä tekijöitä ovat muiden ihmisten palaute mm. ulkonäöstä, koulu – ja urheilumenestys sekä kavereiden hyväksyntä. Erilaiset siirty-

mät, kuten yläasteelle siirtyminen tai muiden stressaavien elämäntapahtumien on havaittu vaikuttavan nuoren minäkäsitykseen. Siirtymien aikana nuorten minäkuva muuttuu usein kielteisempään suuntaan. Muutokset kuitenkin palautuvat, kun siirtymästä on kulunut jonkin aikaa. Minäkuva voi vaikuttaa paljon siihen, miten nuoret käyttäytyvät haastavissa ja vaikeissa tilanteissa. (Nurmi ym. 2007, 143.)

5.3 Nuori ja usko

Monet ihmiset kaipaavat materialistisessa ja stressaavassa ajassa jotakin henkistä, joka antaisi elämälle suuntaa ja tarkoitusta. Nuorten maailmankuvaan kuuluu myös kristillisiä aineksia, vaikka nuoret eivät sitä aina itse tiedosta. He miettivät uskon asioita enimmäkseen itsekseen kuin yhdessä muiden kanssa. (Jarasto & Siervo 1999, 203.)

Nuoret sekä nuoret aikuiset ovat vähemmän uskonnollisia kuin vanhemmat ihmiset. 10–18-ikävuosien välillä tapahtuu huomattava lasku uskonnollisuudessa, jos sitä tarkastelee esimerkiksi jumalanpalvelusten tai muiden tapahtumien osallistujamäärissä. Rippikouluikäisenä kirkollisuus vähenee, mutta uskonnollisuus aktivoituu. Nuoret alkavat ajatella kirkon oppeja kriittisesti. (Räsänen 2004, 105.) Nuorisobarometrin mukaan 42 % nuorista pitää itseään uskonnollisena, 51 % ei-uskonnollisena ja 7 % ateistina. Nuorisobarometriin vastasivat 15–29-vuotiaat nuoret. Lapsuudenkodin uskonnollisuudella on vahva yhteys vastaajan oman uskonnollisuuden kanssa. Mitä uskonnollisemmaksi nuori on lapsuudenkotinsa kokenut, sitä uskonnollisempänä hän pitää itseään. Nuorisobarometrin mukaan yleisintä nuorten keskuudessa on uskoa Jumalaan omalla tavalla (30 %). Yhteensä noin joka kolmas nuori uskoo kristinuskon Jumalaan. (Myllyniemi 2006, 14, 64–65, 76–77.)

Uskonnolliseen kehitykseen kuuluu herkkyykskausia. Uskontopsykologi Antoine Vergote pitää varhaista lapsuutta ja murrosikää ratkaisevimpina uskon omaksumisen kausina. Vergoten mukaan puoleentoista vuoteen ikään mennessä lapselle kehittynyt perusluottamus on pohjana myöhemmälle luottamukselle ja turvallisuudelle, jota jumalasuhte edellyttää. (Räsänen 2004, 105–106.) Lapsuuden varhaiset kokemukset ovat nuorten uskonnollisten kysymysten pohjana, samoin myös sille, miten nuori kokee uskonnon. Nuorena uskonnollinen identiteetti kehittyy. Tällöin nuori on tietoinen siitä, mihin hän itse uskoo. Nuoren uskonnollinen identiteetti perustuu uskon sisältöön. Jotta saavuttaa kypsän uskonnollisen identiteetin, pitää uskon sisältöön perehtyä perusteellisesti. (Jarasto & Sinervo 1999, 205.)

Murrosiässä on monia tekijöitä, jotka herkistävät nuoren uskonnollisille kysymyksille. Ensinnäkin nuoren älyllinen kehitys saavuttaa aikuisen tason, jolloin nuori pystyy ajattelemaan abstraktisti. Toiseksi murrosikään liittyy voimakas tarve solmia ystävyysuhteita. Oman erilaisuuden pohdinta sekä yksinjäämisen pelko ajavat toistensa seuraan. Nuoren kehitystehtävät elvyttävät uskonnollisen elämän, joka on hieman laimeaa myöhäislapsuuden kehitysvaiheessa. (Räsänen 2004, 106.)

Nuoruusiässä uskon epäily ja Jumalan etsintä keskittyy kristinuskon peruskysymyksiin. Esimerkiksi seuraavat kysymykset ovat yleisiä nuorten keskuudessa: onko Jumala todella olemassa? auttaako Jumala oikeasti ihmisiä? onko Jumala oikeasti luonut kaiken? Kaikkiin kysymyksiin ei välttämättä löydy vastausta, eivätkä elämän mysteerit aukene selittämällä, mutta silti näitä kysymyksiä pitää käsitellä. (Tuominen 2005, 39.) Nuoren epäilyjä kristinuskon asioita kohtaan ei kannata mieltää epäilyjä yhdeksi möykyksi, sillä niitä voi olla monenlaisia. Yksi epäily voi olla negativistista epäilyä, jossa kaikki mikä liittyy uskontoon, koetaan kielteisesti. Tällaiseen epäilyyn voi syynä olla välinpitämätön tai uskontokielteinen kasvatus. (Räsänen 2004, 115–116.) Epäilyjen, pohdiskelujen, ja etsimisen kautta syntyy kui-

tenkin omakohtainen usko ja ajatus siitä, mitä uskon arvot ja opit tarkoittavat nuoren elämässä juuri sillä hetkellä. (Jarasto & Sinervo 1999, 208.)

Pettymyksestä nousevan epäilyn aiheuttajia ovat loukatuksi tulemisen tunne. Esimerkiksi jos tietty rukousvastaus ei täyty, niin siitä seuraa pettymys ja epäily Jumalan toimintatapoihin. Älyllisessä epäilyssä nuori ottaa kristinuskon totuudet vakavasti ja hänellä on tarve selvittää ristiriidat. Kysymys voi liittyä esimerkiksi siihen, että miksi sodat ovat oikeutettuja. Tämän epäilyn lähteitä ovat kristinuskon vajavuudet, virheet, puutteet ja heikkoudet. Projektiivisessä epäilyssä Jumalan ajatellaan olevan ihmisen keksimä olento. Rituaalisessa epäilyssä ihminen epäilee esimerkiksi rukouksen avulla parantumisen tehottomuutta. Uskonto on ihmisen huijausta ja yritys helpottaa ihmisten ongelmia ja pelkoja. Tieteellisessä epäilyssä keskitytään uskonnon ja tieteen välisiin ristiriitojen pohtimiseen. Epäilyitä on todella monia, mutta aina kannattaa muistaa se, että rippikoululaisten epäilyt kohdistuvat yleensä useampiin kohtiin. (Räsänen 2004, 116–117.)

5.4 Nuoren hengellisyyden kunnioittaminen

Spiritualiteetilla on tarkoitettu kristillisessä kirkossa hengellistä elämää ja sen hoitamista. Yleinen spiritualiteetti on kaikille ihmisille yhteinen, joka ilmenee sekä uskonnollisen että uskonottoman ihmisen maailmankatsomuksessa. Spiritualiteetti on ihmisen ydin ja liittyy läheisesti ihmisenä kasvamiseen ja ihmisen syvimpään olemukseen. Tähän kuuluu esimerkiksi seuraavia ominaisuuksia; elämän ihmettely, usko, kokemus tuonpuoleisesta, tarkoituksen etsiminen. (Tuominen 2005, 35.)

Nuoren hengellisen elämän kunnioittaminen vaatii työntekijältä oman spiritualiteetin ymmärtämistä ja hoitamista, mutta myös kykyä nähdä nuorella oleva herkkyys, Jumalan kuva. Tärkeää on, että nuorten ajatteluun ja kysymyksiin reagoitai-

siin, eikä jätettäisi niitä omaan arvoonsa. Lisäksi nuorten vastauksiin suhtautuminen on tärkeää ja se miten heidän mielipiteisiinsä suhtaudutaan. Nuori, joka etsii itseään ja elämäntarkoitustaan, tarvitsee aikuista ohjaajaa, sekä ikätovereitaan. Aina pitää olla tilaa nuoren ihmettelyyn, mutta työntekijä voi olla nuorelle myös rinnalla kulkija, joka tukee ja kuuntelee. Työntekijä voi olla nuorelle myös suunnannäyttävä, joka voi auttaa ohjauksellaan löytämään suunnan hengellisen elämän syventämiseksi. Työntekijä voi olla myös opas, joka antaa käytännöllisiä esimerkkejä hengellisen elämän hoitamiseen. Kirkon työntekijän tulee tuoda nuoren tietoon kristillisen uskon ja elämänmuodon kirjo, joka on käytettävissä. (Tuominen 2005, 38–41.)

6 TUTKIMUSONGELMAT JA -MENETELMÄT

Tämän opinnäytetyöni tavoitteena oli tutkia sitä, että mitkä ovat Tukholman suomalaisessa seurakunnassa rippikoulun käyvien nuorten tavoitteita ja odotuksia rippileiriltä. Tavoitteena oli selvittää myös se, miten nämä nuorten tavoitteet ja odotukset toteutuivat. Tämän työn pohjalta seurakunta pystyy kuuntelemaan nuorten mielipiteitä suunnitellessa rippikoulua. Tutkimusongelminani tässä työssä ovat seuraavat: Mitä nuori odottaa rippikoululta ja vastasiko rippikoulu nuorten odotuksia? Mikä saa Tukholmassa asuvan nuoren lähtemään suomalaisen seurakunnan järjestämään rippikouluun?

Suomessa tapahtuvan teollistumisen myötä suomalaiset siirtyivät asumaan maaseuduilta kaupunkeihin ja näin ollen maaseudut autioituivat. Samaan aikaan Suomea koetteli myös kova siirtolaisuus, joka suuntautui eniten Ruotsiin. Toiset suositut muuttokohteet olivat mm. Australia ja Yhdysvallat. Kaikista eniten muuttoliikennettä Ruotsiin tapahtui 1960-luvun lopussa. Suomalaisia Ruotsiin houkuttelivat korkeampi palkkataso ja asuntojen helpompi saatavuus. (Muutosten vuosisata 1995, 134–135.)

Tukholman suomalainen seurakunta kuuluu Ruotsin kirkkoon sekä Tukholman hiippakuntaan. Seurakunta on kaksikielinen ja jäseniä seurakunnalla on noin 8200. Tukholman suomalainen seurakunta järjestää nuorille sekä suomen – että ruotsinkielisiä rippikouluryhmiä. Rippikouluryhmä aloittaa toiminnan syksyllä. Talven aikana rippikoululaiset osallistuvat jumalanpalveluksiin, yhteisille oppitunneille sekä noin viikon kestävälle rippikoululeirille. (Svenska kyrkan 2011.)

Tutkimukseni on sekä kvalitatiivinen että kvantitatiivinen, mutta suurimmaksi osaksi kvalitatiivinen. Kvantitatiivisessa eli määrällisessä tutkimuksessa tietystä ihmisjoukosta poimitaan tietty määrä ihmisiä. Yleensä aineiston keräämiseen käy-

tetään kyselylomaketta tai strukturoitua haastattelua. Tutkimuksella pyritään kuvaamaan, vertailemaan sekä selvittämään erilaisia ilmiöitä. Kvalitatiivisessa eli laadullisessa tutkimuksessa puolestaan pyritään keräämään yksityiskohtaista tietoa pienestä joukosta tai yksittäisestä tapauksesta. Tutkimuksen kohteena voi olla yksilö, yhteisö tai ryhmä. Tutkimuksessa yksittäistapauksia tutkitaan luonnollisissa tilanteissa. Tutkimuksen tyypillisiä aineistonkeruumenetelmiä ovat havainnointi, haastattelut sekä dokumentit. Tutkimuksen tavoitteena on erilaisten ilmiöiden kuvailu. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2003, 122–123.)

Tutkimuksessani laadin kaksi kyselylomaketta nuorille. Tein kyselylomakkeet suurin piirtein viikkoa ennen kuin rippikoulu alkoi, eli kiireessä. Rippileiri pidettiin kesäkuussa 2010. Tein itsenäisesti kysymyslomakkeet, mutta tarkastutin ne kuitenkin työelämäohjaajallani Martti Paanasella ja sain häneltä hyviä neuvoja. Ensimmäisessä kyselylomakkeessa (Liite 1) kysyin nuorilta taustatiedoista, esimerkiksi, miten pitkään he ovat asuneet Ruotsissa. Halusin tietää tutkimuksessani sen, mikä sai nuoren lähtemään Tukholman suomalaisen seurakunnan järjestämään rippikouluun. Kysyin nuorilta myös, mitä he odottavat rippikoululta sekä mitkä ovat nuoren tavoitteet, ja mitä rippikoulu merkitsee nuorille. Toisessa kysymyslomakkeessa (Liite 2) halusin tietää, mitä nuoret pitivät rippikoulusta; mikä oli hyvää ja mitä he haluaisivat muuttaa. Kysyin nuorilta, täytyivätkö heidän odotuksensa rippikoulun suhteen.

Nuoret vastasivat ensimmäiseen kysymyslomakkeeseeni (Liite 1) rippileirin toisena päivänä. Se olisi ollut hyvä, jos kysely olisi voinut tehdä heti alussa, mutta onneksi se oli kuitenkin leirin alkupuolella. Toiseen kyselyyn (Liite 2) nuoret vastasivat rippileirin viimeisenä iltana. Ajankohta oli mielestäni huono, koska kysely toteutettiin juuri ennen konfirmaatioharjoituksia, jolloin nuoret olivat jo muutenkin niin väsyneitä. Lisäksi aikaa oli liian vähän kyselyyn vastaamiseen. Lisäksi tila, jossa nuoret täyttivät lomakkeen, ei ollut kovin tilava. Kun nuoret eivät olleet vii-

meisessä (Liite 2) kyselyssä samaan aikaan paikalla, niin tilanne oli sillä tavalla jotenkin hankala. Lisäksi nuorilla oli samaan aikaan kaapujen sovittelua, joten ohjelmaa oli liikaa samanaikaisesti.

Ensimmäisen kyselyn (Liite 1) täyttöpaikka oli hyvä, koska se täytettiin oppitunnin alussa hyvässä luokkatilassa ja aikaa oli varattu niin paljon kuin nuoret vain tarvitsivat. Tein kaikki kysymykset suomeksi, joka ehkä hankaloitti joidenkin nuorten vastaamista, sillä kaikilla ei ollut niin hyvä suomenkielen taito. Ensimmäisessä kyselylomakkeessa (Liite 1) jotkut nuoret kysyivät joistakin kohdista, että mitä ne tarkoittavat. Mutta se oli hyvä, että pääsin molempiin kysymyksiin mukaan neuvomaan ja opastamaan.

Kyselymenetelmä on keskeisin menetelmä kvantitatiivisessa tutkimuksessa. Kyselytutkimuksen etuna on se, että sen avulla pystytään keräämään laaja tutkimusaineisto; kyselyyn voidaan saada paljon vastaajia. Lisäksi kyselyn avulla voidaan saada monia asioita selville. Kyselylomakkeen ansiosta tutkijan aikaa ja vaivannäköä säästyy. Yksi lomakkeen etu on myös se, että aineisto pystytään käsittelemään tietokoneen avulla. Kyselytutkimuksen aineistoa pidetään kuitenkin pinnallisena. Haittana on myös se, että koskaan ei voi olla varma siitä, ovatko vastaajat suhtautuneet vakavasti tutkimukseen. Vaarana on myös se, että annetut vastausvaihtoehdot eivät välttämättä ole onnistuneita vastaajan näkökulmasta. Aina voi syntyä väärinkäsityksiä. Jotta kyselylomakkeesta tulisi mahdollisimman hyvä, vaatii se tutkijalta aikaa, tietoa sekä taitoa. Joskus myös vastaamattomuus voi nousta suureksi. (Hirsjärvi ym. 2003, 180, 182.)

Kyselylomakkeilla voidaan kerätä mm. seuraavia tietoja; asenteita, tosiasioita, uskomuksia, käyttäytymisestä sekä arvoista. Kyselyissä voidaan myös pyytää perusteluita mielipiteille. Täsmällisiä tosiasioita kannattaa kysyä joko avoimilla kysymyksillä tai monivalintatyypillisesti. Kyselylomakkeisiin sisältyy tietojen keräämisen lisäksi vastaajan taustatiedot, esimerkiksi ammatti, sukupuoli, ikä ja perhesuh-

teet. Lomakkeen tarkalla suunnittelulla voidaan tehostaa tutkimuksen onnistumista. Kysymykset muotoillaan usein kolmeen muotoon: avoimissa kysymyksissä esitetään kysymys ja jätetään tyhjää tilaa vastausta varten. Monivalintakysymyksissä tutkija on laatinut valmiit vastausvaihtoehdot, jolloin vastaaja merkitsee ympäröimällä tai rastittamalla hänen mielestään parhaan vaihtoehdon. Asteikkoihin perustuvassa kysymystyypissä esitetään väittämiä. Vastaaja valitsee sen, miten vahvasti hän on samaa tai eri mieltä kuin esitetty väittämä. (Hirsjärvi ym. 2003, 184–187.)

Omassa tutkimuksessani käytin avoimia kysymyksiä. Ajattelin, että näin nuorilla on mahdollisuus kertoa omat mielipiteensä, ilman omaa johdatusta aiheeseen. Joihinkin kysymyksiin olisin voinut laittaa myös asteikko- tai monivalintakysymyksiä, jolloin nuorten olisi ehkä ollut helpompi vastata.

Rippikoulussa oli 20 nuorta ja sain vastauksen ensimmäiseen kyselyyni (Liite 1) jokaiselta nuorelta. Toisen kyselyn (Liite 2) toteutin rippileirin viimeisenä iltana, jolloin olivat myös konfirmaatioharjoitukset. Tähän sain vastauksen 17 nuorelta. Tukholman suomalaisessa seurakunnassa on paljon monikulttuurisuutta, sillä rippikoululaiset voivat omata hyvinkin erilaisen taustan. 10 nuorta on asunut Ruotsissa koko elämänsä ajan. Viisi nuorta on asunut Ruotsin lisäksi jossakin muualla. Kolme nuorta oli asunut ennen Suomessa, mutta muuttanut myöhemmin Ruotsiin. Yksi nuorista oli asunut Thaimaassa kuusi vuotta.

Tutkimuksen aineiston analyysi, tulkinta sekä johtopäätösten teko on koko tutkimuksen ydinasia. Tutkimusta analysoidessa tutkijalle selviää, millaisia vastauksia hän sai tutkimusongelmiin. Tutkimusaineistoa voidaan analysoida monella tavalla. Yksi tapa on selittämiseen pyrkivä analysointi, jossa käytetään tilastollista analyysiä ja päätelmien tekoa. Toinen tapa on ymmärtämiseen pyrkivä analysointi, jossa käytetään kvalitatiivista analyysiä ja päätelmien tekoa. Näitä menetelmiä käytetään usein rinnakkain. (Hirsjärvi ym. 2003, 210.) Oman aineiston käsittelin

niin, että kirjoitin kaikki nuorten kirjoittamat vastaukset ylös, jonka jälkeen vertailin niitä muiden tutkimusten tuloksiin. Taulukoita en laittanut työhöni, koska vastaajaotos oli muutenkin niin pieni.

7 TULOKSET

7.1 Rippikoulun merkitys, nuorten tavoitteet ja odotukset

Tutkimukseni tarkoitus oli selvittää, mitä nuoret odottavat Tukholman suomalaisen seurakunnan järjestämältä rippikoululta. Halusin myös tietää, mikä saa nuoren lähtemään rippikouluun. Tutkimusten tulosten mukaan suurin syy nuorten rippikouluun osallistumiseen olivat vanhemmat tai muut sukulaiset. Kahdeksan nuorta oli tätä mieltä. Lisäksi neljä nuorta vastasi, että heidän vanhempansa ovat käyneet suomalaisen seurakunnan järjestämän rippikoulun, joten se vaikutti heidän osallistumiseensa. Nuorten rippikouluun lähtemiseen vaikuttivat myös nuorten kaverit. Kaverit, jotka olivat joko itse olleet rippikoulussa tai kehuneet sitä tai sitten nuoren kaverit olivat menossa samaan aikaan rippikouluun.

Tukholman suomalaisen seurakunnan järjestämä rippikoulu vaikutti niin hyvältä, että se sai kolmen nuoren osallistumaan mukaan. Rippikouluun osallistumiseen vaikutti myös se, että nuoret olivat kuulleet henkilökunnan olevan mukavaa. Lisäksi jonkun nuoren koulussa oli kerrottu rippikoulusta. Myös rippikoulussa käytävät asiat motivoivat lähtemään rippikouluun, sillä yksi nuori halusi konfirmoitua ja toinen halusi päästä rippikoulussa lähemmäs Jumalaa. Nuoret halusivat osallistua rippikouluun, koska siellä olisi mukavaa ja saisi lahjoja ja yhdelle nuorelle leiripaikka oli entuudestaan tuttu. Kahden nuoren rippikouluun lähdössä vaikutti heidän identiteettinsä, suomalaisuus. Myös se vaikutti nuoren halukkuutena osallistua rippikouluun, että nuori oli ollut suomalaisen seurakunnan toiminnassa jo pienestä pitäen.

Tutkimuksessani selvitin, että mitä rippikoulu merkitsee nuorelle. Suurimmalle osalle nuorista rippikoulu merkitsi sitä, että rippikoulussa saa oppia tuntemaan Jumalaa ja tulla häntä lähemmäksi. Kahden nuoren mielestä oli tärkeää saada op-

pia kristinuskon asioista. Yhtä nuorta ei ollut kastettu lapsena, joten hänelle oli tärkeää, että hän saisi kasteen rippikoulun aikana. Osan nuoren mielestä rippikoulu ei merkinnyt heille mitään. Yksi oli sitä mieltä, että rippikoulu ei vielä merkitse mitään, mutta myöhemmin se merkitys varmasti tulisi. Yksi nuori ei oikein osannut sanoa, mitä rippikoulu hänelle merkitsee. Lisäksi rippikoulu oli yksi askel nuoren elämässä. Rippikoulu merkitsi nuorille myös hauskanpitoa. Rippikoulussa oli nuorten mielestä myös se mukavaa, että nuoret pääsivät kotoa pois yhdeksi viikoksi ja he saivat uusia kavereita.

Selvitin tutkimuksessani, mitkä ovat nuoren odotukset ja tavoitteet rippikoulussa. Suurin osa, kahdeksan nuorta vastasi, että he eivät odota rippikoululta mitään. Kuitenkin oli nuoria, jotka halusivat oppia asioita kristinuskosta; yksi halusi oppia Uskontunnustuksen, Herran siunauksen sekä Isä meidän – rukouksen. Rippikoulun odotettiin olevan kiva, ja että siellä olisi vapaa-aikaa ja leikkejä. Myös uusiin ihmisiin tutustumista ja kavereiden saamista odotettiin paljon. Yhden nuoren tavoite oli saada kaste ja yksi nuori halusi kovasti päästä konfirmoiduksi. Rippikoulun tavoitteena oli ihmisenä kasvaminen ja paremmaksi ihmiseksi tuleminen.

7.2 Rippikoulun toteutuminen

Tutkimukseni tarkoitus oli selvittää myös, mitä nuoret pitivät Tukholman suomalaisen seurakunnan järjestämästä rippikoulusta. Kysyin nuorilta, mikä oli antoisaa rippikoulussa ja mitä he muuttaisivat. Suurin osa nuorista piti rippikoulussa siitä, että siellä oli vapaa-aikaa sekä leikkejä. Isokset olivat nuorten mielestä mukavia rippikoulussa sekä heidän pitämänsä iltahartaudet sekä iltaohjelmat. Nuorissa oli myös jalkapallofaneja, jotka pitivät siitä, että rippikoulussa sai katsoa tärkeitä otteita. Nuoren mielestä rippikoulussa oli hyvää se, että sai saunoa ja syödä hyvää ruokaa. Nuorien mielestä rippikoulu oli mukava ja mielenkiintoinen ja kokonai-

suudessaan kiva, jossa oppi paljon uusia asioita. Muutaman nuoren mielestä oppitunteja oli paljon, joka ei ollut niin hyvä juttu, mutta he pitivät niitä kuitenkin tarpeellisina. Neljän nuoren mielestä oppitunteja oli aivan liikaa, tai ne olivat liian pitkiä.

Nuoret esittivät myös ajatuksia, mitä he haluaisivat muuttaa rippikoulusta. Enemmistö nuorista muuttaisi rippikouluoppituntien pituutta, sillä ne olivat pitkiä. Suurin osa toivoisi myös rippikouluun enemmän vapaa-aikaa ja kaksi nuorta haluaisi rippileirille enemmän nukkumisaikaa. Rippileiri saisi olla myös pidempi. Rippileirillä kerättiin puhelimet yöksi pois, joten toivomuksia tuli, että puhelimet saisi pitää myös yöllä itsellään.

Yksi tutkimukseni tavoite oli selvittää, täyttyivätkö nuorten tavoitteet ja odotukset rippileirillä. Suurin osa nuorista, seitsemän, vastasi heidän tavoitteensa toteutuneen. Kahden nuoren tavoitteet toteutuivat melkein. Muutama nuori oli sitä mieltä, että tavoitteet ehkä toteutuivat, mutta eivät olleet kovin varmoja. Kahden nuoren tavoitteet eivät toteutuneet. Joillakin nuorilla ei puolestaan ollut tavoitteita.

7.3 Tutkimuksen luotettavuus

Tukholman suomalaisen seurakunnan rippikouluun osallistuvat nuoret olivat kaksikielisiä. Toisilla oli suomenkieli vahvempi ja toisilla ruotsinkieli. Seurakunta järjestää rippikouluja kummallakin kielellä. Tutkimuksen luotettavuutta voi tarkastella kielikysymyksen kanssa. Nuorilla, jotka osallistuivat suomenkieliseen rippikouluun, voi olla ruotsinkieli paljon vahvempi kuin suomi. Kyselylomakkeet tein suomeksi, joka saattaa aiheuttaa sen, että jotkut nuoret eivät välttämättä ymmärtäneet joitakin kysymyksiäni tai sitten he saattoivat ymmärtää ne jotenkin väärin. Annoin nuorten vastata kyselyihin ruotsinkielellä, jotta nuorten olisi helpompi

vastata. Koska ruotsi ei ole oma äidinkieleni, niin olen voinut myös itse saada ruotsinkielisistä vastauksista väärän käsityksen.

Tutkimuksen luotettavuutta heikentää myös toisen kyselyni (Liite 2) ajankohta. Nuoret täyttivät lomakkeen rippikoulun viimeisenä iltana, jolloin olivat konfirmaatioharjoitukset. Nuoret olivat jo väsyneitä ja halusivat päästä kotiin. Luotettavuutta heikentää se, että nuoret eivät ehkä jaksaneet keskittyä niin hyvin. Lisäksi lomakkeen täytön kanssa samaan aikaan oli konfirmaatioalbojen sovitukset. Joillakin nuorilla oli enemmän aikaa täyttää lomaketta, toisilla juuri ei ollenkaan. Lisäksi tutkimuksen luotettavuutta voi heikentää se, että ottivatko nuoret kyselyn tosisaan ja miettivätkö he aidosti vastauksia. Kysyin nuorten odotuksia ja tavoitteita rippikoululta ja rippikoulun päätyttyä niiden toteutumista. Muistivatko nuoret viimeisenä iltana, mitä tavoitteita ja odotuksia he olivat itselleen asettaneet? Tutkimuksen luotettavuutta lisää se, että toisista tutkimuksista löytyi samankaltaisia vastauksia.

8 POHDINTA

Rippikoulu on yksi suuri osa seurakunnan nuorisotyötä. Se on myös nuorelle merkittävä askel elämässä. Monet nuoret hankkivat mopokortin ja mopon rippikouluvuonna ja he saavat rippikoulun käytyään pitää mukavat juhlat läheisten ihmisten kesken. Konfirmoidut nuoret saavat oikeuden toimia kummina ja äänestää seurakuntavaaleissa. Konfirmaatio antaa oikeuden osallistua itsenäisesti ehtoolliselle sekä kirkkohäät. Joka kesä suurin osa 15- vuotiaista osallistuu rippikouluun. Rippikoulun onnistumiseen vaikuttaa monta asiaa, nuoren suhtautuminen ja motivaatio, isokset, rippikoulun opettajat, sekä opetus. Erityisesti rippikoulun onnistumiseen vaikuttaa rippikoulussa vallitseva ilmapiiri.

Tutkimukseni tarkoituksena oli selvittää Tukholman suomalaisessa seurakunnassa käyvien nuorten odotuksia sekä tavoitteita rippikoulun suhteen. Selvitin myös, mitä rippikoulu nuorille merkitsee. Suurimman osan nuoren rippikouluun lähtöön vaikuttivat vanhemmat ja kaverit. Nuoria kiinnostivat kuitenkin myös kristinuskon asiat. Nuoret odottivat rippikoululta sitä, että se olisi mukava ja että siellä olisi vapaata aikaa. He toivoivat tutustuvansa uusiin ihmisiin ja saavansa kavereita. Nuoren tavoitteena oli kasvaa ihmisenä. Samankaltaisia tuloksia löytyi myös Niemelän (2002, 174) tutkimuksesta. Niemelän tutkimuksessa nuoret odottivat rippikoululta mukavaa tekemistä samanikäisten nuorten kanssa ja että siellä olisi mukavaa tekemistä. Lisäksi Paavolan (2007, 40) tekemässä opinnäytetyössä tulee ilmi, että nuoret odottivat rippikoululta mukavaa yhdessäoloa.

Tutkimukseni tavoite oli selvittää, toteutuivatko nuorten tavoitteet rippikoulussa. Suuri osa nuorista vastasi heidän tavoitteensa ja odotuksensa toteutuneen. Nuoret pitivät rippikoulussa vapaa-ajasta, sekä leikeistä ja isosista. Nuorten tavoitteiden toteutuminen on rippikoululaadun kannalta merkittävää. Kysyin lomakkeessani, mitä he haluaisivat muuttaa rippikoulusta. Eniten huomiota kaivattaisiin oppitun-

tien pituuteen. Ne olivat monen nuoren mielestä liian pitkiä. Nuoret haluaisivat pidemmän leirin ja enemmän vapaata aikaa. Myös Paavolan (2007, 40) tutkimuksesta kävi ilmi, että nuoret kaipaavat eniten muutoksia oppitunteihin.

Rippikouluun kuuluu ne tietyt asiat, jotka pitää opettaa nuorille. Rippikoulun onnistumisen kannalta olisi kuitenkin tärkeää, että nuoret viihtyvät ja jaksavat. Niinpä olisi ehkä hyvä miettiä, että jos olisi resursseja järjestää pidempiä leirejä tai sitten ainakin muuttaa niiden oppituntien pituutta, että ne eivät olisi niin pitkiä. Rippikoulun opetus on myös tärkeää. Teoriassa kerroinkin motivaatiosta. Rippikoulun alussa on ainakin tärkeää tutustuttaa nuoret toisiinsa ja tehdä hyvä ryhmäyttäminen. Tämä vaikuttaa rippikoulun ilmapiiriin, joka vaikuttaa rippikoulun onnistumiseen. Myös opetustuntien tapoja kannattaa miettiä, että nuorten motivaation saisi heräämään ja että se pysyisi hyvänä.

Sain mielestäni vastauksen tutkimusongelmiini. Matkan varrella tuli kuitenkin mieleen asioita, jotka olisi voinut tehdä toisin. Ensinnäkin olisi ollut hyvä lukea teoriaa ennen kysymyslomakkeiden tekemistä. Kun olen lukenut jäljestäpäin teoriaa, on mieleen tullut kysymyksiä, joita tutkimuksessa olisi voinut selvittää. Esimerkiksi, että mitä mieltä nuoret olivat mieltä rippikoulun opetuksesta. He halusivat oppituntien pituutta lyhemmäksi, mutta nuorten mielipiteitä olisi voinut kysyä opetustavoista. Ne ovat kuitenkin tärkeitä rippikoulussa nuoren motivaation ylläpitämiseksi ja monipuoliset opetusmenetelmät edistävät nuorten oppimista. Lisäksi tutkimuksen voisi tehdä siitä, onko Tukholman suomalaisen seurakunnan käytössä Rippikoulusuunnitelma 2001 ja jos on, niin miten se toteutuu siellä. Kyselylomakkeet tein koskien rippikoulua, koska sain idean juuri ennen leirejä. Kehittämisehdotuksena onkin, että jos joku tekee toisen tutkimuksen tähän aiheeseen liittyen, että hän ottaisi koko rippikoulun tutkimukseen. Hän toteuttaisi kyselylomakkeet jo heti siinä, kun nuoret ilmoittautuvat rippikouluun. Lisäksi voisi tutkia

Tukholman suomalaisen seurakunnan rippikouluun osallistuvien nuorten asenteita uskontoa kohtaan.

Tutkimuksen eteneminen sujui mielestäni ihan hyvin. Monta asiaa tekisin kuitenkin toisin, jos toisen tutkimuksen tekisin. Mieleeni tuli, että kun tutkin nuorten tavoitteiden toteutumista, niin olisin voinut kysyä nuorilta, mikä vaikutti niiden tavoitteiden toteutumiseen. Lisäksi olisin voinut tiedustella nuorilta, toimiko rippikoulussa ryhmäyttäminen hyvin, koska se vaikuttaa rippikoulussa olennaisesti jokaisen viihtyvyyteen ja hyvinvointiin. Opinnäytetyö opetti itselle paljon asiaa rippikoulusta, sen historiasta, sekä asioista, jotka vaikuttavat rippikoulun onnistumiseen. Tutkimuksia aiheeseen liittyen olisi voinut etsiä enemmän.

LÄHTEET

Aaltonen, M. Ojanen, T. Vihunen, R. Vilén, M. 2003. Nuoren aika. Porvoo: WSOY.

Fadjukoff, P. 2009. Identiteetti persoonallisuuden kokoavana rakentajana. Teoksessa R. Metsäpelto & T. Feldt (toim.) Meitä on moneksi. Persoonallisuuden psykologiset perusteet. Juva: WS Bookwell Oy, 179-193.

Hirsjärvi, S. Remes, P. Sajavaara, P. 6.-9. painos. 2003. Tutki ja kirjoita. Helsinki: Tammi.

Innanen, T, Niemelä, K & Porkka, J. 2010. Confirmation Work in Finland. Teoksessa F. Schweitzer, W. Ilg & H. Simojoki (toim.) Confirmation work in Europe. Germany, 139-162.

Jarasto, P. & Sinervo, N. 1999. Elämää varten. Murrosikäisen ja nuoren maailma. Jyväskylä: Gummerus Kirjapaino Oy.

Jolkkonen, J. 2004. Rippikoulu ja konfirmaatio luterilaisen kasteteologian näkökulmasta. Teoksessa H. Aaltonen, L. Pruuki & P. Saarainen (toim.) Rippikoulun käsikirja. Jyväskylä: Gummerus Kirjapaino Oy, 9-33.

Keltikangas – Järvinen, L. 2. painos. 1994. Hyvä itsetunto. Juva: WSOY:n graafiset laitokset.

Muutosten vuosisata 7, 1961- 1973. 1995. Porvoo: WSOY.

Myllyniemi, S. 2006. Nuorisobarometri 2006. Teoksessa T. Wilska (toim.) Uskon asia. Helsinki: Nykypaino, 14–89.

Niemelä, K. 2002. Hyvä rippikoulu: Rippikoulun laatu ja vaikuttavuus. Jyväskylä: Gummerus Kirjapaino Oy.

Niemelä, K. 2009. Nuorten uskonnollinen tausta ja uskonnollisuuden muutos rippikoulun aikana seitsemässä Euroopan maassa. Teoksessa T. Innanen & K. Niemelä (toim.) Rippikoulun todellisuus. Tampere: Kirkon tutkimuskeskus, 288–310.

Nurmi, J. Ahonen, T. Lyytinen, H. Lyytinen, P. Pulkkinen, L. Ruoppila, I. 1.-2. painos, 2007. Ihmisen psykologinen kehitys. WSOY Oppimateriaalit Oy.

Paavola, P. 2007. Rippikoulu, opetus ja nuorten kokemukset rippikoulusta. Keski-pohjanmaan Ammattikorkeakoulu.

Pettersson, P. 2010. Confirmation Work in Sweden. Teoksessa F. Schweitzer, W. Ilg & H. Simojoki (toim.) Confirmation work in Europe. Germany, 184–203.

Poisuo, P. & Rissanen, A. 1998. Rippikoulun suunnittelu. Teoksessa A. Rissanen (toim.) Kartalla: Rippikoulun käsikirja. Jyväskylä: Gummerus Kirjapaino Oy, 193–237.

Porkka, J. 2005. Isostoiminnan rikkaus- leirityön tarpeista nuorisokulttuuriksi. Teoksessa T. Paananen & H. Tuominen (toim.) Nuorisotyönkäsikirja. Pieksämäki: RT-Print Oy, 82–108.

Pruuki, L. 2010. Rippikoulun pikkujättiläinen. Helsinki: LK- kirjat / Lastenkeskus Oy.

Pruuki, L & Tirri, K. 2004. Mielekäs oppiminen rippikoulussa. Teoksessa H. Aaltonen, L. Pruuki & P. Saarainen (toim.) Rippikoulun käsikirja. Jyväskylä: Gummerus Kirjapaino Oy, 35–56.

Riihimäki, N. 2005. Erilainen oppija. Teoksessa T. Paananen & H. Tuominen (toim.) Nuorisotyön käsikirja. Pieksämäki: RT- Print Oy, 189–200.

Rippikoulusuunnitelma 2001. Elämä- usko- rukous. 2002. Kirkkohallitus.

Räsänen, A. 2004. Usko itsenäistyvän nuoren elämässä. Teoksessa H. Aaltonen, L. Pruuki & P. Saarainen (toim.) Rippikoulun käsikirja. Jyväskylä: Gummerus Kirjapaino Oy, 103–128.

Seppälä, J. 1998. Luterilainen konfirmaation ja rippikoulun synty. Teoksessa A. Rissanen (toim.) Kartalla: Rippikoulun käsikirja. Jyväskylä: Gummerus Kirjapaino Oy, 15–71.

Svenska kyrkan 2011. Rippikoulu /konfirmation. www- dokumentti. Saatavissa: <http://www.svenskakyrkan.se/default.aspx?id=734581>. Luettu 20.4.2011

Tuominen, H. 2005. Elän ja hengitän – nuoren spiritualiteetti. Teoksessa T. Paananen & H. Tuominen (toim.) Nuorisotyönkäsikirja. Pieksämäki: RT-Print Oy, 35–52.

Vuorinen, I. 5.painos. 1998. Tuhat tapaa opettaa. Vammala: Vammalan kirjapaino Oy.

Tukholman suomalaisen seurakunnan järjestämä rippikoulu

Sukupuoli: a) tyttö

b) poika

1. Kuinka pitkään olet asunut Ruotsissa? Ja oletko elänyt myös muual-
la? _____

2. Mikä sai sinut lähtemään Tukholman suomalaisen seurakunnan rippikou-
luun? _____

3. Mitä rippikoulu merkitsee sinul-
le? _____

4. Mitä odotat rippikoulul-
ta? _____

5. Mitkä ovat tavoitteesi rippikoulus-
sa? _____

6. Mitä kaikkea haluaisit tietää kristinuskosta? Miksi?

7. Oletko saanut aikaisemmin kristillistä kasvatusta?

a) Kyllä

b.) Ei

Kerro siitä. Esim. Missä ja kenen toimes-
ta? _____

KIITOS VASTAUKSISTA! ☺

Täyttyivätkö rippikoulun odotukset?

Sukupuoli a.) tyttö

b.)poika

1. Kuinka pitkään olet elänyt Ruotsissa? Oletko elänyt myös muualla? Milloin?

2. Kerro rippikoulustasi. Mistä pidit? Mitä muuttaisit?

3. Täyttyivätkö tavoitteesi ja odotuksesi rippikoulun aikana?

4. Mitä kieltä tai kieltä rippikoulussa käytettiin? Mitä kieliä/kieltä sinä käytit? Minkälaisissa tilanteissa tai kenen kanssa käytit tätä/näitä kieliä? Miksi?
